

Ten vůz už jel

Jiří Zmožek

V téhle čekárně nazvané svět,
stojím pěkných pár dní a let.
Čekám autobus co měl tu jet, a já měla jet s ním.
Má prý průhledy z růžových skel,
jeho cena však stále stoupá.
Kde jen vězí se ptám jak hloupá, i když v podstatě vím.

R: Ten vůz už jel a na všech rozích byla zelená.
Tys líbal spánky mé a čas náš stál i běžel zároveň.
To byl ten čas, kdy víš, co je štěstí a co znamená
a pak je poztrácíš, štěstíčka z poutí.

S prošlou jízdenkou v kapse jdu dnes,
cestou ve tvaru písmene eS.
Hledám někoho kdo by mě svez a já jela bych s ním.
Někde blízko snad bloudit by měl,
malý autobus s nákladem štěstí.
Třeba cestu si dál ke mně klestí, i když v podstatě vím:

R: Ten vůz už jel...

Ještě nabírám dech. ještě žiju si, chci pálit stůj co stůj.
Ne nejsem asi z těch, co nic nemusí,
a tak názor měj si svůj,
jen mě nelituj i když já si říkám dál:

Ten vůz už jel, je přece zázrak, že tu vůbec byl.
Jen objel světadíl a snad se vrátí.
Ten vůz co šťastný byl, pro mě se vrátí.